VĂ PREZENTĂM

CAMPIOANE NAȚIONALE DIN EUROPA

HVIDOVRE I. F.

PENTRU A DOUA OARĂ CAMPIOANĂ A DANEMARCEI

În mica Danemarcă titlul de campioană pe anul 1973 (datorită condițiilor climatice, în această țară campionatul se dispută primăvara-toamna) a revenit formației HVIDOVRE I.F., un vechi nume nordic pe care cei mai mulți dintre danezi nici nu-l pot pronunța literar. Echipa își are sediul în cartierul sud-vestic al capitalei țării, cartier denumit, și el, Hvidovre. Primul titlu l-a cucerit cu șapte ani în urmă, iar anul trecut a intrat pentru a doua oară în posesia lui.

Pînă la un anumit punct, reușita echipei constituie un fapt ieșit din comun dacă ne gîndim că, la terminarea turului, ea se afla pe locul al treilea din... coada clasamentului, acumulînd doar nouă puncte. La terminarea întrecerii avea în total 27 ! O evoluție ascendentă asemănătoare au mai avut și **Randers Freja** (de pe locul 9 în tur, pe cel de-al doilea în retur) și **K.B. Copenhaga** (de pe 5, pe 3).

În schimb, o comportare nesatisfăcătoare au avut **Akademisk Bold Klub** (la terminarea turului se afla pe locul 3; la sfîrșitul campionatului clasîndu-se a 11-a, a retrogradat...) și **Aarhus G.F.** (pe locul 5 la sfîrșitul primei jumătăți a competiției, a terminat pe ultimul, 12, fapt care i-a adus retrogradarea).

Deci, în ediția din 1974 a Cupei campionilor europeni, Danemarca va fi reprezentată de **Hvidovre I.F.** Rămîne de văzut ce fotbaliști vor mai face parte din 11-le de bază, deoarece **Hvidovre** este recunoscută prin fluctuația de jucători. De la acest club pleacă neîncetat fotbaliști la diferite echipe din țările Europei Occidentale sau în Suedia vecină.

Unul dintre cei mai buni, despre care s-a vorbit în tot cursul campionatului, a fost atacantul **Hans Abech,** de la Hvidovre, care anul trecut a înregistrat un record personal : în cele 22 de meciuri a înscris 28 de goluri, fapt care a dus la angajarea sa în Belgia. O contribuție serioasă la cucerirea titlului au mai avut-o **Steen Knudsen,** reîntors de la echipa suedeză Eskilstuna, și **Kurt Stendahl,** revenit de la formația austriacă Sturm Graz.

O echipă tipică de cupă este socotită în Danemarca, **Randers Freja.** De altfel, ea a cucerit Cupa și a fost o adversară periculoasă pentru Hvidovre în campionat, clasîndu-se, în final, pe locul secund, doar la un punct în urma cîștigătoarei titlului.

În locul celor două retrogradate, Akademisk și Aarhus, în prima divizie au promovat două formații de pe aceeași insulă pe care se află Copenhaga, și anume **Holback** și **Slangelse.**

Ca și în anii precedenți, și în ediția de curînd încheiată o influență puternică asupra performanțelor echipelor a avut-o acel, așa cum am mai arătat, continuu du-te vino al jucătorilor : cînd acasă, cînd în străinătate. Astfel, **Aalborg** a avut o comportare foarte bună datorită revenirii lui **Mink Jensen** de la P.S.V. Eindhoven (Olanda). Un exemplu cu totul opus l-a dat **Frem Copenhaga** care a înregistrat cele mai bune rezultate în prima parte a campionatului. În retur ea a fost slăbită prin plecarea lui **Fransen** la clubul olandez Nijmegen și a portarului **Hansen** la o echipă din Spania. Cu chiu, cu vai, a scăpat Frem de la retrogradare...

Pentru a pune capăt acestor peregrinări ale jucătorilor, ca și datorită apropierii calificărilor pentru Campionatul Europei (Danemarca este în aceeași grupă cu România), o comisie specială a elaborat un memorandum prin care se preconizează să fie stabilită o categorie a jucătorilor „neamatori", adică să poată fi realizat un contract între jucători și club, lucru destul de greu dacă ne gîndim că organizațiile sportive daneze nu vor să renunțe la tradiționalul lor amatorism (N.B.)

INCURSIUNI PE ALTE MERIDIANE

AYALA A PLECAT ÎN CĂLĂTORIE...

Ruben „Raton" (în românește : șoarece) **Ayala** ridică, triumfînd, mîinile către albastru cerului, simbolizînd, parcă, victoria Argentinei. Arbitrul **Rafael Hormazabal** din Chile a fluierat sfîrșitul partidei, anunțînd, de fapt, calificarea Argentinei, realizarea marelui țel — participarea la Weltmeisterschaft '74 !

Jucătorii argentinieni, la unison cu **Ayala,** își manifestă cu frenezia specifică temperamentului lor, fericirea, îmbrățișîndu-se, iar eroul partidei, același **Ruben „Raton",** este purtat pe umerii suporterilor entuziaști în jurul terenului, apoi către cabine.

Pletosul atacant central de la echipa San Lorenzo, pe care bucureștenii l-au văzut astă-toamnă în formația Atletico Madrid, a pecetluit cu două șuturi năpraznice soarta bătăioșilor paraguayeni, care au părăsit învinși terenul de fotbal. Mai întîi a expediat în plasă, printr-o execuție rar întîlnită, mingea așezată pe punctul de la 11 m. Apoi, în repriza secundă, „stîngul" său a fulgerat din nou plasa din spatele portarului **Almeida,** rămas locului, stupefiat de forța șutului.

AYALA

Ayala a fost omul de vîrf al Argentinei, acela care a înscris în calificările C.M. cinci goluri de toată frumusețea, catapultînd echipa reprezentativă peste ocean la turneul final din R.F. Germania, acela care a salvat, la Assuncion, fotbalul argentinian de la înfrîngere.

Cu cele două goluri înscrise împotriva Paraguayului, **Ayala** și-a luat rămas bun de la suporterii săi, deoarece chiar în seara calificării, un avion avea să-l poarte la Madrid unde, împreună cu colegul său **Heredia** și cu antrenorul de odinioară, **Lorenzo,** aveau să întărească rîndurile amintitului Atletico, campioana Spaniei.

Enrique Omar Sivori, conducătorul tehnic al reprezentativei Argentinei, a rămas liniștit și cumpătat. După scurtele felicitări de rigoare, el a dispărut fără nici un răspuns, fără o vorbă adresată căutătorilor de senzații, jurnaliștii. De altfel, **Sivori** era de mult certat atît cu federația cît și cu presa din țara sa. Gesturile sale la părăsirea stadionului Boca Juniors exprimau, fără de tăgadă, gîndurile sale : **„Iată, aveți acum calificarea la WM !"**

Sivori și-a luat în serios meseria atunci cînd a trecut la cîrma națională Argentinei, dar adversarii săi, federația, jucătorii și presa, au fost deseori necruțători. Așa s-a întîmplat că **Sivori,** după victoria amintită, a fost cel mai singur om din Argentina. Și cînd, la banchet, anunța retragerea sa la sfîrșitul lui 1973, nu s-au prea văzut fețe de oameni mirați.

În teorie, planurile sale de pregătire au fost strălucitoare. Pentru jocul deosebit de greu de la La Paz — 3650 m altitudine — împotriva Boliviei, a fost pregătită, pentru a preîntîmpina orice surpriză, luni la rînd, o echipă izolată de restul oamenilor, pe platoul argentinian Jujuy și mai tîrziu în Peru, după metode proprii, fără nici un ajutor. Și numai cu fotbaliști care, după o serie de controale medicale, se dovedeau a fi apți pentru a juca la mare altitudine. Au fost luați în considerare jucători care nu disputaseră nici o partidă internațională, așa cum s-a întîmplat cu tînărul **Tobbiani,** de 18 ani, care nu jucase, pînă atunci, nici măcar în echipa de rezerve a lui Boca Juniors !

Și totuși, cu puțin timp înainte de acest joc, **Sivori** s-a hotărît să folosească doar cinci din acel „11" special pregătit pentru La Paz. **„Încă nu am văzut jucători care să plîngă în așa hal la această hotărîre a lui Sivori. Săptămîni de-a rîndul nu au luat contact cu lumea pentru a se pregăti cît mai bine, s-au sacrificat, pentru ca, pînă la sfîrșit, să nu fie folosiți",** spunea confidentul și omul său de încredere, **Ignomierelo. Sivori** a avut noroc. A cîștigat jocul cu toate că a modificat echipa în ultimul moment. Dar a pierdut încrederea celor pe care îi avea în grijă, a federației și a presei. Victoriile asupra Paraguay-ului și Boliviei nu au reușit să-i îmbuneze pe inamicii săi.

În perioada în care cea de-a doua reprezentativă se pregătea pentru meciul cu Bolivia, prima garnitură disputa jocuri-test în Spania și a fost menținută într-un cantonament prelungit în stațiunea maritimă Mar del Plata, pregătind astfel calificarea. De asemenea nou pentru Argentina a fost și faptul că mai multe echipe au jucat fără internaționalii solicitați la lot. Campioană a devenit Huracan, deși avea nu mai puțin de cinci jucători de bază plecați la lotul reprezentativ. **Sivori** nu a apelat decît la un singur fotbalist plecat peste graniță, **Hugo Bargas** de la F.C. Nantes.

Este aproape de neexplicat cum pot argentinienii să astupe golurile lăsate de stelele de primă mărime plecate să joace la echipe străine. În prezent, peste 200 de fotbaliști din această țară joacă peste hotare și nimeni nu se gîndește la ei, așa cum, de pildă, se întîmplă în Europa (vezi cazul **Netzer).** Și exodul continuă fără ca să-i provoace cuiva griji. Din reprezentativa care a învins Paraguay cu 3—1, cinci jucători au și plecat !

Este probabil însă ca antrenorul care va conduce Argentina la Weltmeisterschaft să apeleze la marile stele aflate în Europa. Poate că Sivori va reveni asupra deciziei sale și va primi din nou cîrma echipei. De altfel, după cum ne anunță de peste Ocean, noul tehnician, **Vladislao Cap** a și anunțat că zilele sale la conducerea echipei sînt numărate. Argentina nu se dezminte...

(După săptămînalul vest-german „Der Kicker")

● ● ● ● ● ● ● ●

Carnet extern

TESTUL GEAICI

În această seară, pe *„Waldstadion"* din *Frankfurt pe Main,* marea uvertură a sezonului oficial va fi oferită de barajul, prețuind un loc în turneul final, *Iugoslavia — Spania.* Intimitățile evenimentului — ca și informațiile de ultimă oră — au apărut în revista noastră din trecuta săptămînă, și, mai departe ziarele v-au ținut la curent cu ce s-a mai întîmplat în taberele combatanților sau la fața locului. Partida din această seară prezintă însă și un fenomen puțin obișnuit pe care vi-l aducem în prim plan spre a-l judeca după desfășurarea întîlnirii. E cazul *Geaici* care reapare în selecționata iugoslavă, după o lungă absență și doar cu patru meciuri — mai mult sau mai puțin edificatoare — la activ, de cînd a revenit în lot.

Geaici, se știe, își satisface stagiul militar și — conform regulamentului campionatului iugoslav — a întrerupt activitatea de performanță pe o perioadă de un an și mai bine. Față de interesele majore ale echipei naționale, el a fost chemat în selecționată pentru atît de importantul joc cu Spania. Celebrul internațional a urmat mai întîi, în unitatea unde își satisface stagiul, un program special de readaptare la efort sub îndrumarea antrenorului secund de la clubul său, *Steaua roșie Belgrad.* Apoi a participat la turneul de la *Split* — cu trei jocuri în program — și s-a aliniat în formația probabilă a reprezentativei pentru încă un meci de omogenizare.

Deci, după numai 360 de minute de joc oficial, *Geaici* reapare în națională și încă într-o partidă de o solicitare care nu mai necesită sublinieri. Să urmărim evoluția lui, să aflăm ce vor spune comentariile întîlnirii. Pentru că întregul episod merită o atenție specială. *Geaici* e încrezător și pus chiar pe glume... *„Am făcut atîtea examene radiologice în ultimele săptămîni, spre a se constata starea sănătății mele, încît cred că am înmagazinat o bună doză de energie electrică spre a-l... electrocuta, la primul contact, pe adversarul meu..."* declara el recent. *Miljanici,* unul dintre conducătorii selecționatei și antrenorul căpitanului reprezentativei „plavilor", afirmă că *Geaici* a manifestat o reintrare în formă direct uimitoare. *„El a mai cîștigat de unul singur meciuri grele. O poate face și acum, chiar dacă nu are decît cîteva jocuri în picioare..."*

„Testul Geaici" se adaugă atîtor argumente de atracție și pasiune pe care întîlnirea din această seară, — denumită „repetiția generală a inaugurării Campionatului mondial", deoarece se desfășoară exact cu patru luni înainte pe același stadion care va găzdui veritabila uvertură — le prezintă.

Eftimie IONESCU

REVELAȚIA ANULUI ÎN CAMPIONATUL ITALIAN

LAZIO ȘI „LUNGA RESPIRAȚIE"...

Mărșăluiește neașteptat de bine în campionatul italian una dintre acele concurente socotite „de pluton" ; pentru că nici un argument de seamă nu poate prezenta ea. Nici prin palmaresul său și nici chiar prin forța sa ca club. E **Lazio** din Roma, care stă de foarte multă vreme în umbra mai bogatei și mai puternicei rivale, cea care poartă chiar numele capitalei, mereu citată ca singura în stare să aducă titlul în Capitală. Dar Roma a aminat și iar a aminat termenul îndeplinirii unei obligații așa de dragă neastîmpăraților ei suporteri. În schimb, eterna ei concurentă, **Lazio,** iată, e lansată în marea cursă !

Cluburi înființate cam în aceeași perioadă (1900), și **Lazio** și **Roma** au avut un itinerar competițional asemănător o lungă bucată de vreme ; drumurile lor au mers, de regulă, la jumătățile clasamentelor. În deceniile de după al doilea război mondial se înregistrează însă o detașare a lui **A.S. Roma.** Ea cîștigă de două ori **„Cupa Italiei"** (în vreme ce rivala sa numai o dată) dar se menține — cu o singură excepție, ediția 1951/52, cînd joacă în B — în prima divizie. În schimb **Lazio** devine o veritabilă călătoare pe itinerariul A—B—A, suferind nu mai puțin de trei retrogradări. În două rînduri (1962/63 și 1971/72) reușește reîntoarcerea după numai un sezon competițional. O dată însă (1961/62 și 1962/63) trebuie să aștepte doi ani ca să facă drumul întors.

MAESTRELLI

A.S. Roma „cravașa" în toate aceste „momente negre" pentru concurenta sa. Erau aduși antrenori celebri, transferări spectaculoase se înscriau la activul său. Dar, invariabil, marile ei tentative se frîngeau la jumătate de cursă. Dincolo, la **Lazio,** cu mijloace mult mai modeste, cu promovări de curaj și inspirație din propria pepinieră, se reușea menținerea unui minim echilibru. **Lazio** a făcut, în urmă cu trei ani, o singură transferare spectaculoasă dar și cu mari efecte : celebrul arbitru **Antonio Sbardella** a pus fluierul deoparte și a devenit secretarul ei. Și a mai făcut ceva **„micuța Lazio" :** a dat tot creditul unui antrenor tînăr, fără nume și „strălucite fapte de arme", **Tommaso Maestrelli,** dar capabil și harnic. Și a început construirea unei formații din temelii. E unsprezecele cu care clubul din via Col di Lana domină astăzi campionatul, făcînd să între temerea și disperarea între suporterii marilor campioane din Nord; și pe antrenorul uneia dintre ele **(Vycpalek** de la **Juventus)** să mărturisească : **„Ne tot supraveghem între noi, principalii favoriți, și, iată, se strecoară și se duce înainte Lazio...."**

Maestrelli a refăcut jucători dați, prin sentințe „fără de apel", la rebut de alți tehnicieni sau a ridicat elemente de care nimeni nu știa. **Frustalupi** — 32 de ani — era de mult considerat terminat și, iată-l, e indispensabil pentru **Lazio !** Cine mai dădea multe parale pe acest **Pulici,** ajuns și el la 29 de ani și care rătăcea prin B, pe la Novara, și, iată-l, e unul dintre portarii apreciați ai campionatului ! Pe italo-englezul **Giuseppe Wilson, „bun pentru Divizia D și C unde juca, cu Internapoli",** poate altă echipă nu l-ar fi așteptat atît ; **Lazio** a avut răbdare și el a devenit un „libero" de cea mai modernă concepție. Și are și el aproape 30 de ani ! Tinerii se numesc **Borgo** (20 de ani). **D'Amico** (19 ani), **Inselvini** (23 de ani), **Garlaschelli** (24 de ani, posibil selecționat pentru Weltmeisterschaft), **Labrocca** (22 de ani), **Re Cecconi** (25 de ani, altă candidatură pentru C.M.).

Nu l-am uitat, ci cu bună știință l-am lăsat la urmă, pe **Giorgio Chinaglia, „locomotiva lui Lazio",** cum îl numea, recent, nu cu ironie, ci ca laudă, **Sandrino Mazzola.** Pentru că, adăuga celebrul internațional, **„Chinaglia trage pur și simplu după el ambițioasa**

CHINAGLIA

echipă din Capitală..." Centru atacant din grupa „tancurilor", liderul compartimentului ofensiv al formației lui **Maestrelli,** e — ca toți „confrații" lui de înălțime și greutate, de pe indiferent ce meridian — un personaj tare discutat. Cu 1,86 m. înălțime și 80 de kilograme nu te poți strecura neobservat pe lîngă apărări, trebuie să le spargi. Asta încearcă să facă și **Chinaglia,** jucător legat de **Lazio** din 1969, cînd venea din C de la **Internapoli,** la **Roma.** Marcase 29 de goluri în trei campionate de a treia ligă. În patru (trei de A și unul de B) a mai realizat 52, cifră de respectat. Acum are zece la activ, dar speră să ajungă la dublu pînă la terminarea campionatului. L-au curtat o mulțime de cluburi dar a rămas la echipa care l-a lansat. **Chinaglia** nu e numai un golgeter, el e și un mare animator al formației romane, ceea ce — spune Maestrelli — are o valoare dublă. Singurul punct negru de pe agenda ambițiilor masivului **Giorgio** e echipa națională unde nu are succesele pe care le-ar dori în cursa cu dîrzii lui rivali numiți **Anastasi, Boninsegna, Pulici** (cel de la Torino).

Întrebarea, pe care și-o pun mai cu seamă concurentele din Nord, e dacă Lazio, care a pierdut suflul în trecutul campionat, după un sprint asemănător celui de acum, a găsit acum „lunga respirație" care să-i ajungă pînă la titlu ? Cine poate să știe ? (E.I.)